

## Arrest

nr. 278 496 van 10 oktober 2022  
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN MAELE  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 2 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 september 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die niet tot een verblijf in het Rijk was toegelaten of gemachtigd, maakte zich op 20 oktober 2002 te Sint-Niklaas schuldig aan ernstige strafbare feiten (aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige en verkrachting).

1.2. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Gent besliste op 6 februari 2003 om verzoeker te interneren.

1.3. Op 20 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Deze beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [S.]

Voornaam: [I.]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming naar Kosovo.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, verkrachting op een meerderjarige. Gezien hij op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestes[s]toornis en krankzinnigheid verkeerde die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden, oordeelde de kamer van inbeschuldigingstelling bij het Hof van beroep te Gent dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gelastte zijn internering op 06.02.2003. Betrokkene verblijft momenteel in een FPC.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

#### Artikel 74/13

Betrokken vef...Jrklaarde dat hij sinds het einde van de zomer van 2000 in België verblijft; dat hij uit zijn land gevlucht is voor de oorlog; dat hij geen Kosovaarse documenten bij zich heeft; dat hij een vrouw en kinderen heeft in België en dat hij daarom ook in België wil blijven; dat hij niet wil terugkeren naar Kosovo omdat hij daar tot de Roma-bevolking hoort en niet geaccepteerd wordt daar. Hij zegt tevens door zijn ziek zijn in zijn hoofd niet terug te kunnen. Uit het administratief dossier blijkt dat er in samenwerking met de Kosovaarse readmissiediensten de nodige voorzieningen werden geregeld op 4 mei 2022. Betrokkene zou na zijn terugkeer terecht kunnen in de volgende instelling: "The Special Institute in Shtime is a long-term residential care institution and offers 24-hours services for people without family care who have different degrees of Mental Retardation starting from mild Mental Retardation to serve Retardation that require continuous care for the essential necessities of life and who have been deprived of the capacity to act by a court decision. ISSH provides ongoing general medicine services, nursing services, dental services, mental health services, food services, clothing, implements disease prevention measures, provides pharmacological treatment, psychological support, physical therapy, social support, rehabilitation and access to occupational therapy activities in leisure management for residents located in this institution." "Regarding the question of whether contact with the family would be possible, one of the criteria for placement in the SSI is the appointment of a legal guardian for each person who is settled, so for this issue the contact with the family or other members is continuous from on the part of the institution if the legal guardian allows such a thing, otherwise we constantly promote contact with the family and not being separated from relatives. Regarding telephone communication, I can communicate through the landline phone, which is an official telephone located in the nursing room, while regarding video communication, we do not have such an opportunity yet, but in cooperation with the Social Worker, this is also possible because we had such practices after prior coordination. Visits can take place every working day in the circumstances that we are with the pandemic time is limited from 13:00 to 15:30." Bij een terugkeer zal betrokkene opgevangen worden in dit centrum waar er voor hem 24 uur mensen klaar staan

om hem te helpen. Het gegeven dat betrokkene niet zelfredzaam is, vormt dus geen obstakel om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.09.2000 samen met zijn vrouw en zoon een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 29.11.2002 kregen zijn de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het CGVS. Betrokkene diende nadien een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, die op 13.01.2005 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Op 12.11.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 02.04.2014 werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De vrouw en de kinderen werden wel gemachtigd tot een verblijf in België. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de kinderen inmiddels meerderjarig is. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen. De familie van betrokkene kan hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in zijn herkomstland of een andere plaats waar hij legaal kan verblijven. Ze kunnen ook contact onderhouden door moderne communicatiemiddelen en door korte bezoeken daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen. Een schending van het artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene ondernam meerdere pogingen om zijn verblijf in België te regulariseren maar deze procedures werden steeds negatief afgesloten. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.09.2000 samen met zijn vrouw en zoon een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 29.11.2002 kregen zijn de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het CGVS. Betrokkene diende nadien een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, die op 13.01.2005 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Op 12.11.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 02.04.2014 werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, verkrachting op een meerderjarige. Gezien hij op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestes[s]toornis en krankzinnigheid verkeerde die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden, oordeelde de kamer van inbeschuldigingstelling bij het Hof van beroep te Gent

*dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gelastte zijn internering op 06.02.2003. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum luidt als volgt:

*"Aan de Heer:*

*Naam: [S.]*

*Voornaam: [I.]*

*[...]*

*Nationaliteit: Kosovo*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 20.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;  
[...].*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, verkrachting op een meerderjarige. Gezien hij op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestes[s]toornis en krankzinnigheid verkeerde die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden, oordeelde de kamer van inbeschuldigingstelling bij het Hof van beroep te Gent dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gelastte zijn internering op 06.02.2003.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*

#### **Artikel 74/11**

*Betrokken ve[...]rklaarde dat hij sinds het einde van de zomer van 2000 in België verblijft; dat hij uit zijn land gevlucht is voor de oorlog; dat hij geen Kosovaarse documenten bij zich heeft; dat hij een vrouw en kinderen heeft in België en dat hij daarom ook in België wil blijven; dat hij niet wil terugkeren naar Kosovo omdat hij daar tot de Roma-bevolking hoort en niet geaccepteerd wordt daar. Hij zegt tevens door zijn ziek zijn in zijn hoofd niet terug te kunnen. Uit het administratief dossier blijkt dat er in samenwerking met de Kosovaarse readmissiediensten de nodige voorzieningen werden geregeld op 4 mei 2022. Betrokkene zou na zijn terugkeer terecht kunnen in de volgende instelling: "The Special Institute in Shtime is a long-term residential care institution and offers 24-hours services for people without family care who have different degrees of Mental Retardation starting from mild Mental Retardation to serve Retardation that require continuous care for the essential necessities of life and who have been deprived of the capacity to act by a court decision. ISSH provides ongoing general medicine services, nursing services, dental services, mental health services, food services, clothing, implements disease prevention measures, provides pharmacological treatment, psychological support, physical therapy, social support, rehabilitation and access to occupational therapy activities in leisure management for residents located in this institution." "Regarding the question of whether contact with the family would be possible, one of the*

criteria for placement in the SSI is the appointment of a legal guardian for each person who is settled, so for this issue the contact with the family or other members is continuous from on the part of the institution if the legal guardian allows such a thing, otherwise we constantly promote contact with the family and not being separated from relatives. Regarding telephone communication, I can communicate through the landline phone, which is an official telephone located in the nursing room, while regarding video communication, we do not have such an opportunity yet, but in cooperation with the Social Worker, this is also possible because we had such practices after prior coordination. Visits can take place every working day in the circumstances that we are with the pandemic time is limited from 13:00 to 15:30." Bij een terugkeer zal betrokkene opgevangen worden in dit centrum waar er voor hem 24 uur mensen klaar staan om hem te helpen. Het gegeven dat betrokkene niet zelfredzaam is, vormt dus geen obstakel om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.09.2000 samen met zijn vrouw en zoon een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 29.11.2002 kregen zijn de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het CGVS. Betrokkene diende nadien een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, die op 13.01.2005 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Op 12.11.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 02.04.2014 werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De vrouw en de kinderen werden wel gemachtigd tot een verblijf in België. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de kinderen inmiddels meerderjarig is. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uit-zonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen. De familie van betrokkene kan hem ook vanuit België ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in zijn herkomstland of een andere plaats waar hij legaal kan verblijven. Ze kunnen ook contact onderhouden door moderne communicatiemiddelen en door korte bezoeken daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen. Een schending van het artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene ondernam meerdere pogingen om zijn verblijf in België te regulariseren maar deze procedures werden steeds negatief afgesloten. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten te zijnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemde-lingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheids-beginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.*

*Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat een uitzetting een overheids-inmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.*

*Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.*

*Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.*

*Dat dit betekent dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*Dat deze belangenafweging in casu niet of minstens niet op een zorgvuldige manier heeft plaatsgevonden en verzoekers recht op een privé- en familie- en gezinsleven door verweerder op een ernstige wijze geschonden wordt.*

*Zo hield verweerder geenszins rekening met verzoekers gezinsleven. Verzoeker is zoals gezegd de vader van twee kinderen die inmiddels 25 en 27 jaar oud zijn en die zelf jonge kinderen hebben. Verzoeker is op vandaag ook nog steeds samen met de moeder van zijn kinderen.*

*Het feit dat verzoeker niet lijfelijk aanwezig kan zijn bij zijn gezin gelet op zijn plaatsing in het FPC te Gent, doet daar geen afbreuk aan.*

*Dat het ook juist zijn familie is die verzoeker een lichtpuntje en houvast bieden in verzoekers medische problematiek. Hoewel er op vandaag geen sprake meer is van een psychiatrisch toestandbeeld bij verzoeker, is hij wel verstandelijk beperkt en is zijn leefbaarheid quasi nihil.*

*Dat verzoeker zijn medische toestand dus zou verslechteren wanneer het contact met zijn familie zou worden verbroken gezien zij bij een verlaten van het grondgebied en een inreisverbod ver van elkaar verwijderd zijn.*

*Dat in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden in de zin van art. 74/14 §3, 1° Vw. waarbij wordt verwezen naar de feiten die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers internering dd. 6 februari 2003.*

*Dat de feiten waarop verweerder zich baseert echter niet enkel dateren van 20 jaar geleden, maar bovendien gepleegd werden in een toestand van psychische stoornis die de beoordelingsvermogen en/of de controle over de acties ernstig aantastten.*

*Dat deze toestand aanwezig was op het moment van de feiten, zodat een internering aan de orde was, doch op vandaag niet meer voorhanden is.*

*Dat de noodzakelijkheid van de maatregelen genomen in de bestreden beslissingen in een democratische samenleving bijgevolg niet is aannemelijk is gemaakt door verweerder.*

*Dat uit de belangenafweging blijkt dat het voordeel van verweerder bij de bestreden beslissingen dan ook niet groter is dan het nadeel dat betrokkene erdoor ondervindt, waardoor er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Dat verweerder conform de zorgvuldigheidsplicht haar beslissingen nochtans op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoelen op een de feitelijke en juridische aspecten van het dossier die deugdelijk moeten worden onderzocht zodat er met kennis van zaken kan worden beslist.*

*Dat verweerder bovendien geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.*

*Dat de loutere verwijzing naar de internering van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.*

*Dat geenszins uit de bestreden beslissingen op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.*

*Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".*

*Ook in het arrest dd. 10 november 2016, nr. 169.732 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.*

*Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.*

*Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.*

*Dat het bestreden bevel tot verlaten grondgebied en bijhorend inreisverbod dan ook ten onrechte gesteund werd op artikel 7, lid 1, 3° Vw en dan ook foutief gemotiveerd werden, zodat er sprake is van een schending van artikel 7, lid 1, 3° Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.*

*Dat ten slotte uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familieleden en met zijn gezondheidstoestand, zodat er tevens sprake is van een schending van artikel 74/13 Vw.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van art. 8 EVRM, art. 22 Gw., art. 7, lid 1, 3° en art. 74/13 Vw., van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe en van de motiveringsplicht.*

3.1.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden benadrukt dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de bestreden beslissingen geen einde maken aan enig bestaand verblijfs-recht. De bestreden beslissingen kunnen dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef

of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu voorhanden zijn. De Raad merkt hierbij op dat verweerder in aanmerking nam dat verzoekers partner en meerderjarige kinderen in België verblijven. Verweerder heeft namelijk gesteld dat niet blijkt dat verzoeker een gezin vormt met zijn meerderjarige kinderen en dat ook niet blijkt dat verzoeker enkel in België met zijn partner en kinderen een gezinsleven kan hebben. Hij heeft hierbij geduid dat het feit dat verzoekers partner en kinderen niet kunnen worden gedwongen om het Belgische grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat zij verzoeker niet vrijwillig kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. In dit verband moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers partner, net zoals verzoeker, afkomstig is uit Mitrovica, op het grondgebied van het huidige Kosovo, en er een groot deel van haar leven heeft verbleven. Zowel verzoeker als zijn partner hebben dus duidelijke banden met Kosovo. Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat verzoekers familie hem ook vanuit België kan ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in zijn herkomstland, of in een andere plaats waar hij legaal kan verblijven. Hij heeft verder toegelicht dat zij ook contact kunnen onderhouden door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door korte bezoeken, daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen. De Raad wijst er in die optiek ook op dat verweerder naging in welke mate het contact met de familie behouden kan blijven in de voorziening waar verzoeker na zijn terugkeer naar Kosovo terecht kan. Uit de informatie die verweerder verkreeg blijkt, zoals tevens is aangegeven in de bestreden beslissingen, dat het contact met familieleden mogelijk is en wordt gepromoot. Er wordt verduidelijkt dat zowel telefonisch contact als persoonlijk bezoek mogelijk is. In casu dient de Raad daarenboven vast te stellen dat verzoeker reeds langere tijd is gescheiden van zijn naaste verwanten, aangezien hij al sinds 2002 is geïnterneerd en dat de strafuitvoeringsrechtbank te Gent bovendien reeds herhaaldelijk vast-stelde dat, gezien de communicatieproblemen, een behandeling van verzoekers problematiek in het forensisch psychiatrisch centrum waar hij verblijft onmogelijk is en dat, gelet op het risico op recidive, een residentiële setting in Kosovo wordt geadviseerd.

In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

3.1.2.3. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag spelen, binnen een bepaalde termijn een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort met een geldig visum of over enig verblijfsdocument. Dit motief op zich volstaat ter onderbouwing van de eerste bestreden beslissing, nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag van toepassing zijn.

Verzoekers betoog dat verweerder onterecht oordeelde dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en foutief heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing en deze grief kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing. Bovendien moet worden benadrukt dat, gelet op het feit dat het nodig wordt geacht om verzoeker, die een ernstig strafbaar feit pleegde, te interneren ter bescherming van de maatschappij en hij nog steeds is ondergebracht in het forensisch psychiatrisch centrum te Gent niet kan worden aangenomen dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen, blijkt niet.

3.1.2.4. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing voorts uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een lezing van de motivering van deze beslissing leert dat hij effectief rekening hield met de verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemde-ling in aanmerking te nemen. Zoals reeds is gebleken, heeft verweerder overwogen dat verzoekers kinderen intussen meerderjarig zijn geworden en uiteengezet waarom verzoekers gezinsleven in België het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand heeft verweerder toegelicht in welke voorziening verzoeker na zijn terugkeer naar Kosovo terecht zal kunnen en ook de medische faciliteiten en de levensomstandigheden in die voorziening uitgebreid omschreven.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

3.1.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.1.2.6. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om ook een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan te voeren kan het volstaan aan te geven dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verschaft de volgende toelichting:

*“Dat overeenkomstig artikel 3 EVRM niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.*

*Artikel 3 EVRM houdt de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar een land te verwijderen wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in dat land een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.*

*Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene.*

*Verzoeker is door zijn verstandelijke beperktheid behoeftig aan constante en aangepaste begeleiding. Hij verblijft op vandaag 6 jaar in het FPC te Gent waar hij deze nodige ondersteuning krijgt. Verzoeker dient bovendien diverse medicatie in te nemen.*

*Indien deze concrete behandeling wordt stopgezet, zal verzoeker vermoedelijk zowel lichamelijk als psychisch ontregelen. Er zal sprake zijn van maatschappelijke teloorgang.*

*In het geval verzoeker wordt overgebracht naar Kosovo, zal hij ginds geen geschikte residentiële opvangmogelijkheid hebben, terwijl dit broodnodig is opdat hij een menswaardig en veilig leven kan leiden.*

*Verzoeker heeft nood aan een verblijf in een residentiële voorziening die primair is gericht op personen met een verstandelijke beperking waar de bezoeker dagelijks begeleiding krijgt en wordt ondersteund bij wonen, werken, innemen van medicatie, daginvulling, lichaamsverzorging, boodschappen, koken, oriëntatie in tijd en ruimte,...*

*De voorziening die verweerder in de bestreden beslissingen aanhaalt als centrum waar verzoeker kan worden opgevangen bij een terugkeer, "The Special Institute in Shtime" is geenszins een geschikte oplossing voor verzoeker.*

*Dat de website van de "Centre for Integration and Rehabilitation of the Chronic and Psychiatric Patients in Shtime" verduidelijkt immers dat het een Instituut is die zorg biedt aan "chronische psychiatrische patiënten" en de meeste van hun patiënten de diagnose "chronisch onregelmatig psychotisch" kennen.*

*Dat verzoeker dus zou worden opgenomen in een gesloten residentiële voorziening waar enkel personen met een ernstige psychotische stoornis verblijven, wat menonwaardig is gezien de verzoeker kampt met een verstandelijke beperking, wat een gans andere problematiek is.*

*Dat verzoeker bovendien door zijn Roma-achtergrond een kwetsbaar profiel heeft wat maakt dat hij een verhoogd risico op blind geweld loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.*

*Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige manier het dossier van verzoeker heeft onderzocht en zijn beslissingen heeft gemotiveerd, zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.*

*Dat een verwijdering van het grondgebied en terugkeer naar Kosovo dus in strijd zal zijn met artikel 3 EVRM."*

3.2.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Verzoeker voert aan dat hij in Kosovo niet zal kunnen beschikken over een geschikte residentiële opvangmogelijkheid, terwijl dit vereist is om een menswaardig en veilig leven te kunnen leiden. Hij betoogt dat dat "[t]he Special Institute in Shtime", de voorziening waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, geen geschikte oplossing voor hem vormt aangezien dit een instelling zou zijn waar enkel personen met een ernstige psychotische stoornis verblijven, terwijl bij hem een verstandelijke beperking werd vastgesteld. Hij kan in dit betoog evenwel niet worden gevolgd. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers bewering dat hij louter kampt met een verstandelijke beperking moeilijk verenigbaar is met de vaststellingen die werden gedaan door een psychiater. Deze gaf immers aan van oordeel te zijn dat er ook sprake was van "een zeer immature en gepsychopatiseerde persoonlijkheids-stoornis en sterke vermoedens van een seksueel sadistische stoornis". Verder moet worden geduid dat in de informatie die verweerder verkreeg, en die in de bestreden beslissingen wordt weergegeven, wordt bevestigd dat in de instelling waarnaar verzoeker kan worden overgebracht ook personen met een mentale beperking verblijven. Uit deze informatie blijkt bovendien dat in de betrokken voorziening continue zorg wordt aangeboden, die onder meer het volgende omvat: algemene gezondheidszorg, verpleegkundige zorg, tandheelkunde, geestelijke gezondheidszorg, ziektepreventiemaatregelen, farma-ceutische behandeling, psychologische ondersteuning, fysiotherapie, sociale ondersteuning, revalidatie en ergotherapie, voeding, kledij, en recreatieve activiteiten. Uit deze informatie blijkt, zoals reeds gesteld, ook dat een contact met familieleden mogelijk is en zelfs wordt aangemoedigd. Verzoeker concretiseert verder niet op welke wijze de voorziening waarnaar verweerder verwijst voor hem niet geschikt zou zijn. Hij maakt met zijn uiteenzetting dus niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zou kennen die kunnen worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, te meer aangezien er, om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr.

2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52). Verzoeker toont met zijn bewering dat de door verweerder voorgestelde voorziening voor hem geen geschikte oplossing zou zijn niet aan dat dit in casu het geval is.

Ook door zonder verdere staving aan te geven dat hij door zijn Roma-achtergrond een kwetsbaar profiel heeft en een verhoogd risico zou lopen op blind geweld, toont verzoeker niet aan dat hij in Kosovo zal worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt immers in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig gegeven aan waaruit een dergelijk verhoogd risico voor zijn persoon zou blijken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK